

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 326/2019-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti DARED s. r. o., Langsfeldova 5401, Martin, IČO 46 555 048, zastúpenej spoločnosťou Hronček & Partners, s. r. o., Kálov 1, Žilina, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Róbert Hronček, vo veci namietaného porušenia „základného práva“ podľa čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím mesta [REDACTED] sp. zn. 32070/2017-Ka z 23. marca 2017, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 30 S 81/2017 zo 17. apríla 2018 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Asan 14/2018 z 9. mája 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti DARED s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. augusta 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti DARED s. r. o., Langsfeldova 5401, Martin, IČO 46 555 048 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho „základného práva“ podľa čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím mesta [REDAKOVANÉ] (ďalej len „mesto“) sp. zn. 32070/2017-Ka z 23. marca 2017 (ďalej len „rozhodnutie mesta“), rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 30 S 81/2017 zo 7. apríla 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Asan 14/2018 z 9. mája 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľke mesto svojim napadnutým rozhodnutím uložilo pokutu za správny delikt za uskutočňovanie zmeny stavby v rozpore so stavebným povolením spočívajúcim v uskutočnení prístavby a nadstavby polyfunkčného objektu. Sťažovateľka nespokojná s rozhodnutím mesta podala proti nemu odvolanie, o ktorom rozhodol Okresný úrad Žilina, odbor výstavby a bytovej politiky rozhodnutím sp. zn. OU-ZA-OVBP2-2017/025399/Rep z 22. júna 2017 (ďalej len „rozhodnutie OÚ“) tak, že odvolanie sťažovateľky zamietol a rozhodnutie mesta potvrdil. Sťažovateľka podala žalobu podľa prvej hlavy tretej časti zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov, ktorou sa domáhala prieskumu zákonnosti rozhodnutia OÚ. V správnej žalobe namietala nezákonnosť rozhodnutia OÚ s poukazom na § 47 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) s argumentáciou, že predmetné rozhodnutie mesta je podpísané [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poverený poslanec“), ktorý mal konať v zastúpení primátora mesta. Povereného poslanca s poukazom

na § 11 ods. 2 písm. b), § 13 ods. 5 a §13b ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 369/1990 Zb.“) podľa názoru sťažovateľky nemožno považovať za zamestnanca obce (§ 13 ods. 5 zákona č. 369/1990 Zb.), a preto poverený poslanec nebol oprávnený vydať rozhodnutie mesta o správnom delikte. Krajský súd napadnutým rozsudkom žalobu sťažovateľky zamietol ako nedôvodnú, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že *„podľa platnej právnej úpravy má v zmysle § 27 zákona o obecnom zriadení postavenie správneho orgánu v administratívnych vzťahoch samotná obec ako právnická osoba. Správnym orgánom je teda vždy obec, za ktorú starosta iba koná aj v správnych vzťahoch v rámci výkonu samosprávy, ako aj preneseného výkonu štátnej správy, t. j. vo vzťahu k starostovi obce ide iba o funkčnú príslušnosť na rozhodnutie v rámci správneho orgánu... Žalovaný predložil písomné poverenie primátora Mesta [REDAKOVANÉ] ktorým prvého zástupcu primátora... v súlade s ust. § 13b ods. 1 a 3 zákona č. 369/1990... poveril zastupovaním primátora... v administratívnoprávnych vzťahoch..., Rozhodnutie Mesta [REDAKOVANÉ] ako príslušného správneho orgánu... bolo teda podpísané oprávnenou osobou s uvedením jej mena, priezviska a funkcie, a to tak, že zástupca primátora mesta [REDAKOVANÉ] umiestnil svoj podpis k svojmu menu, priezvisku a uvedenej funkcii... Je nepochybné, že v preskúmvanej veci konal a aj rozhodnutie vydal príslušný prvostupňový orgán – Mesto [REDAKOVANÉ] ako stavebný úrad.“*

3. Sťažovateľka nespokojná s napadnutým rozsudkom krajského súdu podala kasačnú sťažnosť podľa § 438 a nasl. Správneho súdneho poriadku, kde svoje výhrady spočívajúce v tvrdení nezákonnosti rozhodnutia mesta zopakovala a tvrdila, že krajský súd sa *„žiadnym spôsobom nevysporiadal“* s namietaným § 13 ods. 5 zákona č. 369/1990 Zb., preto považovala rozhodnutie krajského súdu za nepreskúmateľné. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť sťažovateľky zamietol s odôvodnením, že *„z vykonaného dokazovania bolo nepochybne preukázané, že žalobca ako zhotoviteľ stavby sa dopustil správneho deliktu...“* (bod 54 odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu). K námietke sťažovateľky, že rozhodnutie mesta je podpísané neoprávnenou osobou, najvyšší súd v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku po citovaní § 47 ods. 1 a 5 Správneho poriadku dospel k záveru, že *„Rozhodnutie mesta [REDAKOVANÉ] ako príslušného*

správneho orgánu v zmysle § 117 ods. 1 stavebného zákona bolo vydané v správnom konaní v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 71/1967 a bolo podpísané oprávnenou osobou s uvedením jej mena, priezviska a funkcie.“ (bod 68 odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu).

4. V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka zopakovala svoju argumentáciu uplatnenú pred všeobecnými súdmi, pričom tvrdí, že napadnuté rozhodnutia mesta, OÚ a následne aj napadnutého rozsudku krajského súdu a najvyššieho súdu sú nezákonné, nedostatočne odôvodnené a porušujúce jej označené práva. Podstata argumentácie sťažovateľky spočíva v tvrdení, že poverený poslanec „nie je oprávnený vydať rozhodnutie o správnom delikte“ a „zo žiadneho všeobecne záväzného predpisu nevyplýva právomoc zástupcu primátora zastupovať jeho osobu v neprítomnosti primátora v právnych vzťahoch pri prenesenom výkone štátnej správy...“. Vzhľadom na uvedené, že „rozhodnutie o správnom delikte podpísala osoba, ktorá nemá oprávnenie na takéto rozhodovanie nie je možné považovať za zákonné“ a z dôvodu, že na toto pochybenie nebolo prihliadnuté ani pri rozhodovaní všeobecných súdov v jej veci, je toho názoru, že „došlo k odopretiu práva na spravodlivý proces a to je jasný zásah do základných ľudských práv...“.

5. Sťažovateľka, vychádzajúc z uvedenej argumentácie, v závere svojej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd rozhodol vo veci samej nálezom alternatívne takto:

„1. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené rozhodnutím Mesta [REDAKOVANÉ] sp. zn 32070/2017-Ka zo dňa 23. 03. 2017.

2. Ústavný súd zrušuje rozhodnutie Mesta [REDAKOVANÉ] sp. zn 32070/2017-Ka zo dňa 23. 03. 2017 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 33.000,- EUR, ktoré mu je porušovateľ povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktoré mu je porušovateľ povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

Alternatívne nález:

1. *Základné právo sťažovateľa na podľa čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na spravodlivý súdny proces podľa č. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Asan/14/2018 zo dňa 09. 05. 2019 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 30 S/81/2017 zo dňa 17. 04. 2018.*

2. *Ústavný súd zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. Zn. 6 Asan/14/2018 zo dňa 09. 05. 2019 a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 30 S/81/2017 zo dňa 17. 04. 2018 a vracia mu vec Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.*

3. *Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 33.000,- EUR, ktoré mu je porušovateľ povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

4. *Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktoré mu je porušovateľ povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.*

Alternatívne nález:

1. *Základné právo sťažovateľa na podľa čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na spravodlivý súdny proces podľa č. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Asan/14/2018 zo dňa 09. 05. 2019.*

2. *Ústavný súd zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Asan/14/2018 zo dňa 09. 05. 2019 a vracia mu vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.*

3. *Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 33.000,- EUR, ktoré mu je porušovateľ povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

4. *Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktoré mu je porušovateľ povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.*“

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 13 ods. 1 ústavy povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd...

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd...

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

12. Ústavný súd predtým ako pristúpil k posúdeniu dôvodnosti samotnej sťažnosti, musel sa vysporiadať s alternatívnym petitom sťažnosti (bod 5 odôvodnenia tohto rozhodnutia), preto za predmet svojho posudzovania zvolil najširšiu možnú kombináciu namietaných porušení označených práv sťažovateľky, a to rozhodnutím mesta, rozhodnutím OÚ, napadnutými rozsudkami krajského a najvyššieho súdu, tak ako je to uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

K namietanému porušeniu označených práv rozhodnutím mesta a rozhodnutím OÚ

13. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť,

ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07, III. ÚS 514/2017).

14. Podstata a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

15. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutia mesta a OÚ ani ich predchádzajúci postup, keďže ich už meritórne preskúmal na základe správnej žaloby sťažovateľky krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu jej právam.

16. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu mesta a OÚ odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

17. Napadnutý rozsudok krajského súdu bol vydaný v konaní podľa Správneho súdneho poriadku, ktoré je budované na báze jednoinštančnosti. Proti rozhodnutiam krajských súdov v správnom súdnictve už preto zásadne nie je odvolanie ako riadny opravný prostriedok prípustné, ale je možné podať kasačnú sťažnosť, ktorá má charakter mimoriadneho opravného prostriedku. Ústavný súd už opakovane judikoval, že kasačná sťažnosť (hoci smerovala proti právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu) v prípade

meritórneho rozhodnutia kasačného súdu predstavuje účinný prostriedok nápravy a ochrany základných práv a slobôd (m. m. III. ÚS 33/2018, IV ÚS 267/2018). V posudzovanej veci kasačnej sťažnosti sťažovateľky najvyšší súd rozhodol meritórne, teda tak, že ju podľa § 461 Správneho súdneho poriadku zamietol.

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje nedostatok právomoci konať a rozhodovať o ochrane označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, preto sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu

19. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

20. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánmi zákonov“, mohol by nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. Skutkové a právne závery všeobecného súdu teda môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali

za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

21. Vzhľadom na povahu namietaných práv procesného charakteru podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či najvyšší súd ako súd kasačný dostatočne a ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie.

22. Najvyšší súd zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľky, keď po už nosných právnych úvahách citovaných v bodoch 2 a 3 odôvodnenia tohto rozhodnutia konštatoval, že *„nie je možné stotožniť sa s názorom sťažovateľa, a síce, že krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí žiadnym spôsobom s touto námietkou nevysporiadal, naopak kasačný súd zastáva názor, že krajský súd sa tejto námietke venoval dostatočným spôsobom a túto aj náležite odôvodnil“* (bod 70 odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu). Zároveň konštatoval, že *„rozhodnutie správneho orgánu obsahuje zákonom ustanovenú formu, to znamená že obsahuje obsahové, ako aj formálne náležitosti“* (bod 71 odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu).

23. Ústavný súd už konštatoval, že účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (m. m. III. ÚS 502/2015).

24. Zásadným pre ústavný súd je preto záver, či právne posúdenie veci, z ktorého najvyšší súd vychádzal, je v okolnostiach posudzovanej veci akceptovateľné, a tým v konečnom dôsledku aj zodpovedá procesným základným právam sťažovateľky.

25. Sťažovateľkina sťažostná argumentácia bola koncentrovaná do údajnej formálnej chyby spôsobujúcej nezákonnosť rozhodnutia mesta, spočívajúcej v tom, že predmetné rozhodnutie mesta je podpísané podľa jej názoru neoprávnenou osobou, ktorá mala byť v príčinnej súvislosti s namietaným porušením jej práv procesnej povahy.

Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu tejto námietky, konštatuje, že sama osebe bez ďalšieho nemá ústavne právnu relevanciu – intenzitu. Inak povedané, aj v prípade, že by ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľkina interpretácia na vec vzťahujúcich sa predpisov správneho práva je adekvátnejšia, ešte nie je dôvodom alebo podkladom na záver, že právne posúdenie veci prezentované krajským súdom a najvyšším súdom v ich napadnutých rozhodnutiach je ústavne neakceptovateľné. Skutková okolnosť, že v danom prípade namietané rozhodnutie mesta podpísala osoba poverená primátorom mesta na základe písomného poverenia, umožňujúceho jej zastupovanie aj v administratívnoprávnych veciach vo väzbe na obsah úpravy § 13b ods. 1 a 3 zákona č. 369/1990 Zb. a skutočnosť, že správnym orgánom je v danom prípade obec, a nie samotný starosta, v danom prípade primátor, je podľa názoru ústavného súdu dostatočným podkladom pre z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver, že napadnuté rozhodnutie podpísala oprávnená osoba, resp. že rozhodnutie obsahuje formálne aj obsahové náležitosti vyžadované zákonom.

26. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený. Ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právnych názorov najvyššieho súdu.

27. Pre úplnosť a na zdôraznenie ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dodáva, že vo všeobecnosti pre správne súdnictvo platí zásada opakovaná v jeho ustálenej judikatúre, že administratívny proces sa neopakuje len pre procesné pochybenie alebo formálny nedostatok, ktorý nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia, ak by nové rozhodnutie nebolo ani po odstránení tohto nedostatku schopné privodiť pre sťažovateľa hmotnoprávne priaznivejší výsledok konania alebo vecné zlepšenie jeho právneho postavenia. Ani sťažovateľka v sťažnosti predloženej ústavnému súdu netvrdila opak.

28. Ústavný súd, vychádzajúc z uvedeného, sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

29. Obdobný záver platí aj pre právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07). Ústavný súd preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

30. Pokiaľ ide o namietané „základné právo“ podľa čl. 13 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje, že označené ustanovenie ústavy má charakter všeobecného ústavného princípu. Určujú sa nimi podmienky vymedzovania a obmedzovania základných práv. Napriek tomu, že sú implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, nemajú charakter základného práva a slobody, ktorého ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať pred ústavným súdom (m. m. I. ÚS 7/2010, I. ÚS 518/2013). Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nebolo zasiahnuté do namietaných práv procesnej povahy (podľa čl. 46 ods. 1, 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), pričom iný zásah do základných práv alebo slobôd sťažovateľka nenamietala, ústavný súd nevyhnutne dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti aj v tejto jej časti a ako takú ju z uvedeného dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

31. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími návrhmi uvedenými v nej.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu